

van 'n reis? Och kom, dat meent u niet!"

Ze was al opgestaan, nog vóór hij de kamerdeur opende, en de glanzende lach waarmee ze zijn komst verbeidde joeg een plotseling vermoeden door Lize's brein: Als zij, Helma, eens een hopelooze liefde voor Herbert voelde en hij — mannen waren soms argeloos in die dingen — zich daarvan niet eens bewust was?

Hij bleek minder verrast dan wel tevreden verheugd met haar bezoek, informeerde dadelijk naar mevrouw Royens kwaal; doch het meisje, hoewel ze daarstraks aan Lize op meewarigen toon verslag had gegeven, lachte nu met verstandhouding: „Je weet, ze noemt het zelf gauw héél erg!" en vond het onderwerp daarmee blijkbaar afgedaan.

Maar de eerste pauze tusschen zijn vragen benuttend, boog ze een oolijk gezicht onder den breeden hoedrand naar hem toe en vroeg: „Wel? En heb je David en Saul in 't Rijks-Museum ontdekt?"

Hij had een snellen blik naar zijn vrouw en lachte. „Suasso, boven, vandaag geconstateerd."

Een spotflits lichtte in haar oogen die wegdoken achter de wimpers: „Dus? Wie had gelijk?"

Hij zat slagvaardig: „Natuurlijk jij.... wie immer."

Haar spitse kin in de holte van haar hand tarte ze: „Mannen-zelfgenoegzaamheid, om zóó pertinent te durven tegenspreken."

„Juist prettig zoo'n schermutseling!"

„Dus onze weddingschap....?"

„Heb jij gewonnen."

„En m'n sigaretten?"

„Direct besteld."

Als een spel van raketten, van snellen worp en weer-worp, hadden de vroolijke zinnen zich gekruist; nu wendde Helma zich naar Lize met een lachje, dat toegeeflijkheid scheen te roepen: „Uw man was 't oneens met me."

„Zoo", knikte de andere strak.

„En nu hadden we gewed...."

„Ja dat hoor ik", onderbrak het vrouwtje

bits, en in de kamer viel, na het rappe woordenspel van zooveen, een pijnlijke stilte. Weer scheen het Lize of de twee anderen in hun vraag en antwoord een geheime bedoeling verborgen; of ze een boeiend spel hadden gespeeld waarbij zij machteloze toeschouwster moest zijn.... en tastend, in den blinde, naar een wapen waarmee ze kon kwetsen vroeg ze verbaasd aan Herbert: „Sigaretten? En je vindt het zoo leelijk als een meisje rookt?"

„Maar 't kan me heelemaal niet schelen wat hij vindt!" riep Helma overmoedig, terwijl ze opsprong en Herbert tartte met haar lach; en meteen den visite-toon hervattend wendde ze zich vormelijk-beleefd tot Lize: „Nu ga ik gauw naar huis, ik heb al veel te lang misbruik van uw tijd gemaakt."

„Je hebt nog niet eens thee gehad," hield Herbert haar tegen; en kregel-verwonderd tot Lize: „Heb je daar niet om gedacht?"

Tranen van woede sprongen het vrouwtje in de oogen, ze had haar wankel evenwicht geschraagd met de voldoening onder haar stugheid toch voortdurend correct en daardoor de meerdere te zijn geweest; nu stelde Herbert, tegenover de andere, haar verzuimde gastvrouwplicht aan de kaak.

„Doet u voor mij heusch geen moeite meer", weerhield haar het meisje, „ik ga dadelijk heen."

„Dat zou ik dan," dreigde Herbert met schertsenden nadruk, „opvatten als een persoonlijke beleëdiging aan mij!"

Maar Helma knoopte resoluut haar manteltje dicht: „Dat waag ik er op!" lachte ze, nu naar Lize gewend, en toen, alsof haar op dat oogenblik een gedachte inviel, vroeg ze: „Wacht eens, gaat u soms aanstaande Dinsdag naar de opera? Zou ik onder uw hoede mee mogen? Ik heb niemand voor geleide nu mama ziek is."

In Lize's keel wrong het, ze wist geen verweer. 't Kwam zelfs niet in haar op te zeggen, dat zijzelf nog niet tot gaan was